

HET SPOOKSLOT

PetraLouise Muris

*Voor kinderen
rondom 8 jaar*

“ Het spookslot.”
Geschreven en geïllustreerd door
PetraLouise Muris.
Verhaal voor kinderen rondom 8 jaar.

Let op! Alle geschreven en geïllustreerde gratis kinderboeken hebben het **alleenrecht** via de veilige kindvriendelijke site **kinderboek-online.nl** en via mijn site **petralouisemuris.nl** te worden uitgegeven. Geen van mijn werken mag via uw sites, nieuwsgroepen, p2p netwerken en torrents op te halen zijn. Waarom elders lidmaatschap betalen als deze werken gratis zijn? Zie de voorwaarden op **kinderboek-online.nl**

BLADZIJDE

HOOFDSTUK

3	1 Het spookslot.
7	2 De verprutste taart
12	3 Glitterlijm.
15	4 De spoken worden bang.

HOOFDSTUK 1

HET SPOOKSLOT.

Er was eens een kasteel dat jaren leeg stond.
In dat kasteel spookte het.
Daar huisden drie spoken die het prima naar hun zin hadden.
Dat kwam omdat geen enkel mens in het kasteel wilde wonen.
Toch kocht iemand het kasteel.

Nu denk je vast dat dit verhaal over enge spoken gaat.
Nee hoor, echt niet.
Het gaat over angstige spoken.
Zij zijn binnen bang voor vleermuizen en buiten bang voor storm en onweer.
Zij zijn bang voor alles dat beweegt.

's Nachts zijn zij ook bang.
Zij zijn erg bang in het donker.
Daarom huilen zij de hele nacht.
Dat is geen gehoor, je zou er bang van worden.

Een tijd geleden toen zij op de zolder speelden en elkaar achterna zaten, ontdekten zij een vleermuis.
In paniek vluchtten zij naar beneden maar daar hing weer een spin.

Gillend van angst vlogen zij naar buiten waar het stormde.

Omdat zij bijna weg waaiden, vluchtten zij weer naar binnen.

Zij hadden geen zin meer in een spel.

Zij waren veel te bang.

Op een dag zaten zij bibberend van angst in een hoekje.

Opeens hoorden zij het gerammel van een dikke ijzeren ketting.

De ijzeren poort werd omhoog gehesen.
Er liep een vreemdeling met koffers en tassen over
de binnenplaats.
Dat het een deftige man was zagen de spoken
meteen.

De spoken hadden geen zin in bezoek.
Laat staan dat die vreemde man in het kasteel zou
komen wonen.
Opeens waren zij hun angst vergeten.

De man maakte alles schoon en sliep in het
mooiste bed.

Tot hun grote schrik ging hij niet weg.
Het zag er naar uit dat de man in het kasteel wilde
wonen.
Dat maakte de spoken boos.

Zij wilden liever alleen in het kasteel wonen.
Dus maakten zij plannen.
Zij wilden die deftige oude heer weggagen door
midden in de nacht extra hard te huilen.

Zij merkten dat het helemaal niet hielp.
De man snurkte veel te hard en sliep lekker door.
Daarom probeerden zij hem overdag aan het
schrikken te maken.

De man kon hen niet zien.
Geen gekreun en geen gejammer hielp.
Na een tijd gaven de spoken het op.

De spoken vonden het fijn dat iemand bij hen was
komen wonen.
Zij voelden zich veilig, zij waren niet meer zo bang.
Zij maakten 's nachts geen herrie meer.
Het werd heerlijk rustig.
Toch verandert dat vandaag.
Iemand schreeuwt buiten: "liefje, laat mij binnen!"

De spoken schrikken: "nog iemand?"
Zij zien dat de man haastig naar de ijzeren poort
rent en die omhoog takelt.

HOOFDSTUK 2

DE VERPRUTSTE TAART.

— “Schatje!” roept hij verbaast. “Ben jij er nu al? Ik dacht dat jij pas over een maand zou komen.”

— “Ik had geluk, iemand wilde mij brengen.

Wat ben ik blij dat ik er ben.

Is mijn kamer klaar? Ik wil even rusten.”

De spoken zweven om de dame heen.

Zij ziet hen niet.

Zij gillen heel hard “**BOE!**”

De dame hoort hen niet.

Daar worden de spoken echt boos om.

Zij willen niet dat er nog iemand in het kasteel komt wonen.

De spoken maken die nacht extra veel herrie.

Ze slaan zelfs op de pannen.

Zij weten niet dat de dame oordopjes draagt,
zij hoort helemaal niets.

De volgende dag staat de dame vroeg op.

Zij wil brood, koek en taart bakken.

Algauw hangt er een heerlijke geur in het kasteel.

Je zou er trek van krijgen.

De spoken zijn ook in de keuken.

Zij zijn boos dat de dame er nog is.

Als zij even de keuken uit is, strooien zij zout en rozijnen over het brooddeeg.
Zij verstoppen het erin zodat de dame het niet ziet.

Dan zien de spoken de taart.

— **“Die is ook nog niet af,” schreeuwen zij:
‘wij gooien er bedorven melk bovenop!’**

Zij weten niet dat de bedorven melk helemaal geen melk is.

Dat het room is weten de spoken ook niet.

Zij slaan op de taart zodat die goed verprutst wordt.

Dan floept de keukendeur open.

De keukendeur kraakt erg hard.

De spoken schrikken zich een pukkel.

Van schrik springen zij in een kast.

De dame komt in de keuken.

Zij kijkt verschrikt naar de taart.

— “Waarom heeft hij de room er al overheen gedaan?

Dat had toch best nog even kunnen wachten?

De taart is niet eens afgekoeld.

Die grote bemoeial!”

Omdat het een kliederboel is, spatelt zij de room over de taart.

Daarna opent zij de oven en doet het brooddeeg erin.

De spoken zijn erg blij want straks kunnen zij haar lekker uitlachen.

Zij hebben alles onsmakelijk gemaakt.

Zij verheugen zich op haar vieze gezicht.

Stiekem hopen zij dat de deftige man en de dame ruzie zullen krijgen.

Misschien verdwijnt zij dan uit het kasteel.

Misschien vertrekt hij dan ook.

Dan zijn zij weer alleen in het kasteel net zoals voorheen.

Die middag dekt de dame de tafel.

Zij snijdt het brood.

— “Mm,” denkt zij: “hij had zeker trek in rozijnenbrood.

Ach dat lust ik ook.”

Toch kijkt zij boos naar haar man als zij aan tafel zit.

De spoken vinden het vreemd dat het brood toch wordt gegeten.

Zij hadden het brood toch oneetbaar gemaakt?

Gelukkig word straks de taart aangesneden dan kunnen zij eindelijk lachen.

Dat duurt erg lang.
De taart wordt niet aangesneden.
Die verdwijnt met een smak in de koelkast.
Want de dame is boos dat haar man zich overal
mee bemoeit, toch zegt zij niets.

De spoken zijn teleurgesteld over het brood en de
taart.

HOOFDSTUK 3 GLITTERLIJM.

Als de tafel is afgeruimd, gaat de dame knutselen.
Zij legt van alles op de tafel.
Papier in alle kleuren.
Vilt en lapjes, borduurgaren, kraaltjes en glitterlijm.

De spoken willen de dame pesten daarom verzinnen zij iets.
Als zij even iets uit haar koffer wil halen, omdat zij iets is vergeten, stelen de spoken de glitterlijm.
Zij hebben nog nooit zulke mooie glitters gehad.
Zij weten niet wat het is en wat je ermee kunt doen.
Zij denken dat het zalf is.

Zij vinden het zo geweldig dat zij elkaar ermee insmeren.

O wat hebben zij een pret.

Zij hebben zo een lol dat zij niet inzien dat zij van boven tot onder vol glitterlijm zitten.

Glitterlijm gaat er niet gemakkelijk vanaf.

Bij spoken blijft het plakken die kunnen zich niet wassen of het eraf pulken.

Dan wordt het nacht.

De spoken hebben zich voorgenomen de vrouw bang te maken.

Eén spook sluipt haar kamer in.

— “Ik jaag haar weg.

Morgen vertrekt zij, let maar op.”

Hij huilt, krijst en stampt op de grond.

Nu wordt de dame wel wakker.

Zij zit plots rechtop in haar bed.

Onder haar bed staan haar laarzen.

Ze gooit gericht... op het spook met het hoedje.

Zij krijst: **“nu weet ik waar mijn glitterlijm is!**

Jij vervelende bemoeial!

Waarom doe je zo vervelend, ben jij niet blij dat ik er ben?

Ga mijn kamer uit anders belandt die andere laars ook op jouw gezicht!”

Hevig ontdaan zweeft het spook met het hoedje haar kamer uit.

— “Het hielp niet,” zegt hij tegen de anderen.
“Ik kreeg een laars naar mijn kop.”

HOOFDSTUK 4

DE SPOKEN WORDEN BANG.

In haar bed moppert de dame: “eerst bemoeit hij zich met mijn bakkunst en dan pikt hij mijn glitterlijm.

Wat een kinderachtig mannetje!”

Zij bedoelt haar man.

— “Ik ga mijn bed uit. Ik heb weer trek in taart. Ik heb ook nog dorst.”

De spoken overleggen met elkaar hoe zij haar nu aan het schrikken moeten maken.

Zij zal toch het kasteel moeten verlaten.

De dame is in de keuken, zij had al taart maar zij wil nog meer.

Zij is nog steeds erg boos, zij moppert: **“hij krijgt geen ene moer van de taart!**

Ik vreet hem zelf op, al word ik misselijk!”

Zij kwakt de rest van de taart op een bord en pakt een glaasje melk.

Zij neemt alles mee naar haar kamer.

— “Heerlijk,” zucht zij als zij een flinke hap uit de taart neemt.

Zij knoeit.

Er valt een stuk taart op de vloer.

Zij zet de rest van de taart op haar kastje en kruipt weer onder haar dekbed.

Spook nummer 2 komt langzaam haar slaapkamer binnen.

Hij is nog maar net bij haar bed of het dekbed slaat weer omhoog.

Het klappt tegen zijn glitterbuik.

Het spook schrikt ervan.

De dame zucht: “ik heb dorst, waar staat mijn glas melk?”

Met een uithaal grijpt zij haar glas.

Het spook deinst opzij.

Hij glijdt uit over het stukje taart dat op de grond was gevallen.

Daarvan schrikt het spook zo, dat hij haar kamer uit vlucht.

Nu wil spook nummer 3 ook een poging wagen.

Hij is nog maar net in de slaapkamer of...

“KLAP!”

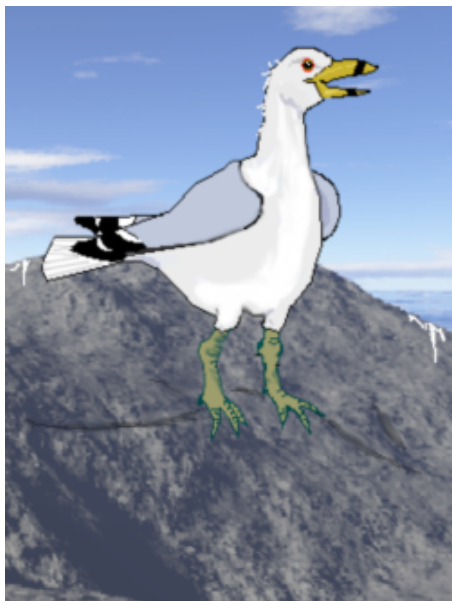
Oei, taart tegen zijn glitterhoofd.

Er suist nog een stuk taart door de lucht.

— **“Jij krijgt niks!”** schreeuwt de dame.

“Dan moet jij je maar niet met mijn bezigheden bemoeien!

Ik bak niet voor Jan zijn doedelzak!

Jij doet toch alles beter?"

De dame denkt dat zij haar man met taart bekogelt.

— **"Je blijft voortaan van mijn spullen af, hoor je!"**

Het spook denkt dat zij hem bedoelt.

Het room druipt over zijn gezicht.

Het druipt over de uitgeharde glitterlijm.
Hij verdwijnt snel.

De spoken voelen zich opeens niet langer prettig in hun kasteel.

Zij zijn erg bang voor de dame.

Zij gaan er snel vandoor.

Zij willen nooit meer terug.

Zij wonen nu op een kale rots midden op zee.

Daar komen geen mensen.

Nee, gelukkig niet.

Maar wat is dat daar op die rots?

Dat is toch geen vogel?

— "Vogel?" jammeren de spoken. "O nee!"

EINDE.